

блокове заедно с българи, а в отделни блокове и входи. Такива действия са грубо извращение на партийната политика и се използват умело от вражеската пропаганда (Пак там, л. 42).

Накрая се посочва и посоката на „комплексния“ подход – вече не става дума за „уреждане на въпросите“, нито за „цялостно решаване на проблемите“ на циганското население:

За да се осигури решително подобряване на състоянието сред циганското население, което да съответствува на етапа на развитието на страната ни, необходимо е проблемите за работа сред това население да станат неделима част от дейността на партийните комитети и организации, на държавните органи и институти, на цялата наша общественост.

Поради важността на въпроса прилагаме проект за решение на Секретариата на ЦК на Партията“ (Пак там, л. 43).

Не зная дали Секретариатът на ЦК на БКП взема решение въз основа на тази Информация. Следващи документи и на СГНС, и на МС се позовават съответно на „решението на Секретариата на ЦК на БКП от 27.IX.1978 г.“, „Решение №850 на Секретариата на ЦК на БКП“ (ДА-София, фонд 65, оп. 11, а.е. 238, л. 11, 222) и на „решението на Секретариата на ЦК на БКП от 9 октомври 1978 г. за по-нататъшно подобряване на работата сред българските цигани“ (Разпореждане №7 на Бюрото на Министерския съвет от 26.I.1979 година).

На 26 януари 1979 г. излиза „Разпореждане №7 на Бюрото на Министерския съвет за по-нататъшно подобряване на работата сред българските цигани“. Няма как да не забележим, че вече става дума за „по-нататъшно подобряване на работата“ вместо за „решаване на въпросите“, нито за „цялостно решаване на въпросите“. Акцентът вече не пада върху обекта – „българските цигани“, а върху недостатъчната, не достатъчно добре провежданата работа по неговата обработка. Българските цигани **продължават** „да са най-изостаналата част от българския народ“. Все пак „част“, макар и най-изостаналата. Освен това, „те“ вече не се назовават нито „**циганско** население“, нито „**циганско** малцинство“, а „**български** цигани“